

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, týkající se žaloby proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2014, č. j. 62 A 122/2014 - 21, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2015, č. j. 29 A 34/2015 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla 24. 3. 2015 doručena kasační stížnost žalobce (dále též „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 6. 3. 2015, č. j. 29 A 34/2015 - 26, jímž byla pro nepřípustnost odmítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení usnesení krajského soudu ze dne 12. 12. 2014, č. j. 62 A 122/2014 - 21, jímž krajský soud odmítl žalobu žalobce proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 As 134/2014-51. Poté, co krajský soud vyloučil, že by svou žalobou žalobce hodlal podat kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 12. 12. 2014, č. j. 62 A 122/2014 - 21, neboť kasační stížnost proti němu byla samostatně podána a řízení o ní vedeno pod sp. zn. 10 As 6/2015 Nejvyššího správního soudu, a vyloučil, že by se jednalo o doplnění uvedené kasační stížnosti, konstatoval krajský soud, že žalobce správní žalobou napadá usnesení téhož soudu ve správním soudnictví, ač taková žaloba podle § 65 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) může směřovat pouze proti rozhodnutí, resp. úkonu správního orgánu v oblasti veřejné správy, nikoli soudu při výkonu soudní pravomoci. Žalobu proto jako nepřípustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[2] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně, přičemž předně zdůrazňuje, že z jeho vlastní soudní činnosti je mu známo, že okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, nelze hodnotit jinak než jako projev svévolného a účelového uplatňování práva. Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž

pro samotné vedení sporu. V evidenci zdejšího soudu bylo ke dni 7. 4. 2015 vedeno celkem 183 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žalobám a s nimi souvisejícím žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. Příkladem může být z poslední doby usnesení č. j. 6 As 251/2014 - 46 ze dne 26. 11. 2014 (kde šlo o „žalobu pro zmatečnost“ proti usnesení Nejvyššího správního soudu), usnesení č. j. 6 As 259/2014 - 67 ze dne 27. 1. 2015 (taktéž ve věci „žaloby“ proti usnesení Nejvyššího správního soudu).

[3] Stěžovatel brojí proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby proti jinému usnesení krajského soudu s argumentací, jež vyvolává otázku, je-li vůbec míněna vážně, nejde-li dokonce o projev výsměchu či pohrdání soudem. Podepisuje se jako „občan jednající v podle čl. 23 LZPS“, tj. využívající svého práva na odpor proti odstraňování demokratického řádu lidských práv a základních svobod, a přitom namítá iracionálnosti typu, že žalovaným měla být „Česká republika – Krajský soud v Brně“, a nikoli „Krajský soud v Brně“, aby pak v dalším textu hovořil o „tajném“ soudu, dále bazíruje na tom, že své podání označil jako „žaloba“, zatímco krajský soud odmítl „návrh“, kdy soud (resp. jeho soudkyně) podle něj „úmyslně a svévolně překrucuje zákony“ a své námítky shrnuje tak, že rozhodnutí krajského soudu je „subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR“. Krom toho namítá podjatost členů ve věci rozhodujícího senátu, již opírá jen o své přesvědčení, že uvedení soudci rozhodují „úmyslně či neúmyslně v rozporu s Ústavou ČR, zákony ČR a dobrými mravy“.

[4] Podstatnou pro posouzení této věci je však skutečnost, že stěžovatel, ač byl nesčetněkrát poučen o náležitostech kasační stížnosti, včetně povinného advokátního zastoupení, a o tom, že řízení o kasační stížnosti je zpoplatněno soudním poplatkem, i v tomto případě podal kasační stížnost s vadami, bez advokátního zastoupení a bez zaplaceného soudního poplatku. Nejvyšší správní soud při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznese námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná – závěr krajského soudu o nepřipustnosti správní žaloby, jíž se stěžovatel domáhal zrušení jiného soudního rozhodnutí krajského soudu, je neotřesitelný. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. výše uvedené věci sp. zn. 6 As 251/2014 a 6 As 259/2014 nebo řízení pod sp. zn. 6 As 261/2014), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčního přístupu k vedení řízení. Výsledkem řízení pak obvykle bývá odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad, případně zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (viz zmíněná usnesení

pokračování

č. j. 6 As 251/2014 - 46 a č. j. 6 As 259/2014 - 67 či usnesení č. j. 6 As 261/2014 - 52 ze dne 12. 2. 2015, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Obdobně skončilo i řízení vedené pod sp. zn. 6 As 21/2015, v němž Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl usnesením ze dne 1. 4. 2015.

[5] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[6] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatelů také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovatelům zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejší soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[7] Stejně jako v nyní posuzované věci rozhodoval Nejvyšší správní soud i v obdobných věcech jiných stěžovatelů, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by vyzýval k jejich odstranění, seznáv, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

[8] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 As 38/2010 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr Ústavního soud nepochybně (viz usnesení ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) aplikovaného na základě § 120 s. ř. s.

[10] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. dubna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu